

Llapis i paper

Després d'un passeig per les aules de quatre anys de durada, són molts els aprenentatges que m'emporto a la meua motxilla de coneixements. Encara necessito que passi temps per poder avaluar amb objectivitat si tornaria a repetir l'experiència, però hi ha unes quantes idees que tinc molt clares i amb les quals m'agradaria convidar a la reflexió des d'aquesta columna. Em centraré només en dues qüestions. En primer lloc, he pogut comprovar els passos de gegant que ha fet el sistema educatiu des de la primera vegada que vaig passar per la universitat, l'any 1996. En aquest cas, però, cap enrere. En 27 anys, el sistema ha intentat innovar amb mesures com, per exemple, l'avaluació continuada. Una iniciativa que, fonamentalment, afavoreix els alumnes que viuen al límit i que s'hi troben molt a gust presentant treballs cada dos per tres mentre, alhora, fan càlculs per veure quina serà la nota necessària per passar l'assignatura a l'examen final. Perquè en funció de la que calgui, «ja m'esforçaré més o menys». Em temo que soc de les *boomers* que només tenia dues oportunitats per superar una assignatura, una al juny i una altra al setembre. Això implicava haver de portar al dia, i molt, un bon tou d'assignatures i jugar-te-la a una sola carta. Era just? Segurament, no. Però allò sí que era un esforç continuat obligatori per arribar a meta. L'actual avaluació continuada em sembla més aviat una broma que, tot i que no sé qui es va inventar, tinc clar que afavoreix els ganduls.

En segon lloc, torno a un tema que estic segura que comença a preocupar al professorat, o, si més no, així hauria de ser. Em refereixo a les diverses intel·ligències artificials que ajuden a presentar treballs escolars i universitaris amb resultats sorprenentment excel·lents. Un nou avenç que arriba per afavorir aquells que no coneixen el significat de la paraula esforç. Doncs bé, la meua proposta per avaluar l'alumnat com cal i, d'aquesta manera, saber si veritablement s'ha treballat durant tot un semestre és molt senzilla. Però compte, perquè implica tornar enrere i deixar-se d'avaluacions continuades, d'exàmens a ordinador i de professors avaluant treballs fets per màquines. Des d'aquí convido a tornar als orígens, al llapis i al paper de tota la vida, per tal que l'alumne pugui demostrar sense paranys allò que realment ha après i quant s'ha esforçat. O, encara millor, beneïts siguin els exàmens orals.